

Arrest

nr. 184 073 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Sierra Leonese nationaliteit, diende op 7 oktober 2014, onder een bijlage 19ter, een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de EU, in de hoedanigheid van gezinsshereniging met een minderjarige Europeaan – ascendent, van zijn dochter J. H., geboren op 2 april 2014, van Nederlandse nationaliteit.

De verwerende partij weigerde verzoeker op 31 maart 2015, met kennisgeving op 7 april 2015 het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen een annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 153 657 van 30 september 2015 vernietigde de Raad die bijlage 20.

De verwerende partij weigerde verzoeker opnieuw op 30 maart 2016, onder een bijlage 20, wederom het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker hiertegen een annulatieberoep zou hebben ingesteld.

Verzoeker diende op 26 april 2016, onder een bijlage 19ter, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de EU, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige EU-burger, met name J. H.. Hij diende ten laatste op 26 juli 2016 volgende documenten voor te leggen:

- Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de ouder die het verblijfsrecht aanvraagt.

Op 25 oktober 2016 weigert de verwerende partij, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit vormen de bestreden beslissingen met motieven:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2016 werd ingediend door:

*Naam: J. Voorna(a)m(en): A. Nationaliteit: Sierra Leone
Geboortedatum: 02.02.1989 Geboorteplaats: Makeni Town
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis§2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.’

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis§2,5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat expliciet dat de vader of moeder van een EU onderdaan de minderjarige ten laste moet hebben en daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de betrokkene 2 loonbonnen voor van NV A&D Naenen uit Boechout voor de maanden februari en maart 2016, alsook een fiche NR. 281.10 – jaar 2015 en een individuele rekening voor het jaar 2015. Uit nazicht van DOLSIS blijkt echter dat de tewerkstelling bij A&D Noenen werd beëindigd op 15.09.2016. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidig netto-inkomen van betrokkene. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of betrokkene de minderjarige daadwerkelijk ten laste heeft en over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dat zij, gezamenlijk, ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit overeenkomstig de criteria van art. 40, §4, eerste lid, 2° die op deze situatie, overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van toepassing zijn. Het komt toe aan betrokkene zijn aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn ‘ten laste te zijn van de EU burger die wordt vervoegd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard zijn vader niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de peuter vermogend zijn, is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr art 376 BW).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schaden. Van medische problemen is hier geen sprake.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat verzoeker een eerste middel noemt maar ook het enige middel is voert hij de schending aan van “Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van art. 40bis Vw. en art. 74/13 Vw. schending art. 8 EVRM. “.

Het middel luidt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

2

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

3

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en de schending van art. 40bis Vw., art. 74/13 Vw. schending art. 8 EVRM.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

a. Voorgeschiedenis

Verzoeker deed op 7 oktober 2014 een aanvraag tot gezinshereniging met zijn dochter, J. H., RR 14.06.11-400-23, van Nederlandse nationaliteit. Deze aanvraag werd (onterecht!) geweigerd door de staatssecretaris.

Verzoeker stelde beroep in tegen deze beslissing op datum van 9 april 2015. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde de bestreden beslissing bij arrest nr. 172.057 d.d. 30 september 2015. Derhalve diende de staatssecretaris een nieuwe beslissing te nemen in huidig dossier.

b. Huidige beslissing – schending van artikel 40bis.

Verzoeker diende in maart 2016 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in in functie van zijn dochter van Nederlandse nationaliteit.

Evenwel nam de staatssecretaris thans opnieuw een beslissing tot weigering. Hij neemt deze beslissing meer dan twee jaar na de initiële aanvraag tot gezinshereniging en ongeveer een half jaar na een nieuwe aanvraag. Een en ander doet verzoeker besluiten tot een overschrijding van de redelijke termijn tot het nemen van de correcte administratieve beslissing...

De staatssecretaris argumenteert zijn huidige beslissing als volgt:

(...)

i. Sociale bijstandsstelsel

Verzoeker wordt verweten niet afdoende te hebben aangetoond dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zo niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van België.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij gewerkt heeft in 2015 én 2016. Bij de vorige aanvraag heeft verzoeker reeds aangetoond dat hij gewerkt heeft in het jaar 2014. Verzoeker werkt dus al zeker mee dan twee jaar in België en heeft tijdens deze twee jaar uiteraard sociale rechten opgebouwd.

Ingevolge een ziekte diende verzoeker tijdelijk zijn werk te onderbreken medio september 2016. Doch heeft hij ingevolge zijn sociale rechten én de spaarpot die hij inmiddels heeft aangelegd voldoende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn kind te onderhouden.

De staatssecretaris heeft hiermee totaal geen rekening gehouden, noch heeft hij dit onderzocht. Over de periode van tewerkstelling in 2014 wordt met geen woord gerept, hoewel dit in de eerdere aanvraag reeds werd vermeld.

Evenmin wordt er verwezen naar of rekening gehouden met het eerder tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30 september 2015, waaruit men impliciet dient af te leiden dat verzoeker weldegelijk het recht had om zich te herenigen met zijn kind.

Spijts dat feit neemt de staatssecretaris dezelfde beslissing als voorheen.

ii. Irrelevante passage omtrent artikel 40bis, §2, 4° Vw.

Verder volgt er nog een volstrekt irrelevante motivering omtrent artikel 40bis, §2, 4° Vw.

welke op de situatie van verzoeker niet van toepassing is. Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom deze standaardmotivering in de beslissing staat die op hem betrekking heeft... Verzoeker heeft zich immers noch in zijn eerste aanvraag van 7 oktober 2014, noch in zijn tweede aanvraag van maart 2016 gebaseerd op 40bis, §2, 4° Vw.

iii. Conclusie

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging de nodige bewijzen toegevoegd welke de staatssecretaris perfect in de mogelijkheid stelde om hem een verblijfsvergunning te geven.

De staatssecretaris diende reeds na de eerste aanvraag verzoeker een verblijfsvergunning af te leveren op basis van de interne wetgeving die voortvloeit uit de leer van het arrest Chen.⁵

Op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° had verzoeker een verblijfsvergunning moeten krijgen. Verzoeker legde immers diverse documenten voor waaruit het hoederecht blijkt, alsook het feit dat het kind van verzoeker financieel te zijner laste is.

Verzoeker werkt reeds sinds 2014, en bezorgde hiervan de bewijzen bij zijn initiële aanvraag in oktober 2014. Verzoeker werkte eveneens in 2015 én 2016. Verzoeker legde hiervan de bewijzen voor bij zijn aanvraag van maart 2016.

Ingevolge een ziekte viel verzoeker medio september 2016 tijdelijk zonder werk. Verzoeker bouwde door zijn werkzaamheden een spaarpotje op waardoor verzoeker nog steeds voor zijn kind kan zorgen, en waardoor het kind van verzoeker nog steeds onder zijn hoede valt én financieel ten laste is! Bovendien heeft verzoeker sociale rechten opgebouwd, waardoor hij niet ten laste is of zal zijn van het sociale bijstandstelsel in België.

c. Redelijkheidsbeginsel

Zoals hierboven reeds aangegeven, had verzoeker reeds sedert begin 2015, na zijn eerste aanvraag, in het bezit moeten worden gesteld van een verblijfsvergunning.

De eerste 5 jaar is het verblijfsrecht van onbepaalde duur, maar wel voorwaardelijk.

De staatssecretaris kan een einde maken aan het verblijfsrecht in een van de volgende gevallen:

- Je vormt een onredelijke belasting voor de sociale bijstand;
- Je kind verliest zijn verblijfsrecht in België;
- Je kind verlaat België of overlijdt;
- Je vormt geen gezinscel meer met kind.
- Je pleegde fraude;
- Je bent een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid. Een strafrechtelijke veroordeling is daarvan op zich nog geen bewijs. Het gevaar moet actueel zijn;
- Je bent een gevaar voor de volksgezondheid. Het moet gaan om een ziekte die staat in de bijlage tot de Verblijfswet. Als je ziekte later dan 3 maanden na aankomst optreedt, kan dat geen reden meer zijn voor verwijdering van het grondgebied. Bovendien dient de staatssecretaris die een einde maakt aan het verblijfsrecht rekening te houden met alle elementen van het dossier:
- de duur van je verblijf in België;
- je leeftijd;
- je gezondheidstoestand;
- je gezins- en economische situatie;
- je sociale en culturele integratie in België;
- je banden met het herkomstland.

Mocht de staatssecretaris initieel de **correcte** beslissing genomen hebben, dient het afnemen van de verblijfsvergunning te worden getoetst aan de hierboven beschreven voorwaarden.

Het moge duidelijk zijn dat geen van bovenstaande omstandigheden van toepassing is op de situatie van verzoeker!

De staatssecretaris neemt thans, meer dan twee jaar na de initiële aanvraag, opnieuw een negatieve beslissing, daar waar de eerste negatieve beslissing reeds werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker voldeed in het verleden, en voldoet nog steeds, aan de voorwaarden om een gezinshereniging conform art. 40bis, §2, eerste lid, 5° Vw. te verkrijgen met zijn kind.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat de huidige beslissing alle redelijkheid mist, en dat de staatssecretaris om deze reden het redelijkheidsbeginsel miskent.

d. Schending artikel 8 EVRM

De dienst vreemdelingenzaken moet bij haar beslissingen in toepassing van het unierecht rekening houden met het hoger belang van het kind. Dit geldt niet alleen bij maatregelen die de dienst vreemdelingenzaken rechtstreeks ten aanzien van het kind neemt. Het gaat ook over maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden. Als de dienst vreemdelingenzaken een uitwijzingsbeslissing neemt ten aanzien van een derdelander moet de dienst vreemdelingenzaken rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit volgt uit art. 74/13 van de Wet van 15 december 1980. Dit artikel is een omzetting van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. Met de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekende partij past de dienst vreemdelingenzaken art. 74/13 verblijfswet en dus het Unierecht toe. In zulks geval zegt art. 51 van het Handvest en Grondrechten EU dat dit Handvest en dus ook art. 24 daaruit van toepassing is. Art. 24 Handvest verwijst op haar beurt weer naar onder meer art. 3 Kinderrechtenverdrag.

Art. 3 Kinderrechtenverdrag stelt: "Als openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen maatregelen nemen betreffende kinderen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Het VN Kinderrechten Comité heeft verduidelijkt dat dit niet alleen geldt

voor maatregelen die een lidstaat neemt rechtstreeks ten aanzien van de kinderen. Het is ook van toepassing op maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden." De weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekende partij,

zijnde de vader van een Nederlands kind met verblijfsrecht in België, beïnvloedt indirect ook de belangen van de minderjarige dochter, J. H., van Nederlandse nationaliteit.

De dienst vreemdelingenzaken weet dat verzoekende partij samenwoont met deze Nederlandse minderjarige dochter en er een gezin mee vormt (zie stuk 2 en stuk 1). Uit de beslissing blijkt niet dat de dienst vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij of met het hoger belang van diens kind. Het kind heeft immers recht op een gezinsleven met haar vader, zijnde verzoekende partij.

De bestreden beslissing schendt dan ook art. 74/13 van de Verblijfswet van 15 december 1980.

Bovendien heeft verzoekende partij door de Wet van 19 maart 2014 als ouder van een minderjarige unieburger een recht op gezinshereniging. Verzoekende partij voldoet aan punt 5 van art. 40bis, §2 van de Wet van 15 december 1980, het kind is:

1. Ingeschreven als economisch niet-actieve unieburger

2. Het kind is ten laste van de ouder, want het kind werkt niet en beide ouders zijn economisch actief

3. De ouder heeft het hoederecht, zulks volgt uit het feit dat verzoekende partij en het kind op hetzelfde adres verblijven en ingeschreven zijn

4. De ouder voldoende bestaansmiddelen heeft, verzoekende partij werkt in de tuinbouw en heeft een plukkaart

5. De ouder een ziekteverzekering heeft, verzoekende partij is aangesloten bij een ziekenfonds en heeft een SIS-kaart.

De dienst vreemdelingenzaken heeft deze 5 punten niet onderzocht, minstens blijkt niet dat deze 5 punten onderzocht werden.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van artikel 8 EVRM, wat het recht op gezinsleven waarborgt. Aangezien verzoeker thans het grondgebied dient te verlaten kan verzoeker niet meer met zijn kind samenwonen.

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook in casu niet correct.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62, art. 40, art. 40bis §2,5°, art. 74/13 van de Wet van 15 december 1980 geschonden.

e. Besluit

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis Vw.!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskening van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn

beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden, alsook het redelijkheidsbeginsel, art. 40bis Vw., art. 74/13 Vw. en art. 8 EVRM.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.“

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat waar verzoeker kritiek uit op het lange tijdsverloop tussen de initiële aanvraag en huidige beslissing en er geen rekening gehouden werd met het arrest van de Raad d.d. 30.09.2015, er uit het administratief dossier blijkt dat het Bestuur op 30.03.2016, onder een bijlage 20, een nieuwe weigeringsbeslissing van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten nam, wat aan verzoeker ter kennis werd, gebracht, door hem ondertekend en in het administratief dossier aanwezig is. In die weigeringsbeslissing werd er gemotiveerd omtrent verzoekers werkzaamheden in 2014. Die bijlage 20 werd niet aangevochten bij Uw Raad en is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Het kan verwerende partij niet verweten worden dat verzoeker hiervan zijn raadsman niet in kennis heeft gesteld. Verzoekers kritiek omtrent de lange behandelingstermijn is derhalve niet dienstig.

Verzoekers theoretisch betoog omtrent het afnemen van een verblijfsrecht is evenmin dienstig aangezien verzoeker nooit een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden bekomen heeft in het kader van gezinshereniging met zijn Nederlandse dochter, waardoor de omstandigheden waarin verblijfsrecht kan worden afgenomen thans niet op hem van toepassing zijn.

Verzoeker diende op 26.04.2016 een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als in de hoedanigheid van vader van zijn Nederlandse dochter. Hij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Verzoeker was aldus op de hoogte dat hij diende aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. De bewijslast ligt bij hem. Het Bestuur beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale wettigheidstoetsing vermog uit te oefenen.

Hij legde ter staving van zijn aanvraag gezinshereniging volgende stukken over:

- 2 loonbonnen van NV A&D Naenen uit Boechout februari en maart 2016)
- Een fiche NR. 281.10 (2015)
- Een individuele rekening voor 2015

Echter, uit nazicht van DOLSIS is gebleken dat de tewerkstelling van verzoeker bij de firma A&D Naenen werd beëindigd op 15.09.2016, waardoor het Bestuur thans geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van verzoeker. Waar hij betoogt dat hij omwille van ziekte zijn werk tijdelijk onderbroken zou hebben, liggen hiervan geen bewijzen van voor, noch wat betreft de duur van de werkonderbreking, noch van de inkomen waarover verzoeker gedurende die periode zou kunnen beschikken, waardoor het Bestuur ook geen behoefteanalyse kon uitvoeren.

Verzoeker stelt sedert 2014 te hebben gewerkt en sociale rechten te hebben opgebouwd, echter dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het Bestuur geen zicht heeft op zijn huidige netto-inkomen.

De thans toegevoegde inkomstbewijzen doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er bij het bevel om het grondgebied te verlaten rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind, zijn gezins- en familieleden en zijn gezondheidstoestand. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“Er werd bij deze beslissing wel rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleden zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleden en/of het belang van het kind te schaden. Van medische problemen is geen sprake.”

Waar verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van een gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De beoordeling van het bestaan van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Het gaat in casu om een eerste toelating en verzoeker wordt geen bestaand verblijfsrecht ontnomen. In zulke situatie geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de betrokken Staat om de vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan

handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Verzoeker toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid is om zijn gezinsleven elders verder te zetten.

Zelfs indien het bestaan van een gezinsleven zou worden weerhouden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker vanuit het herkomstland de nodige stappen kan zetten om de contacten met zijn kind te onderhouden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar hij zich beroept op het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (RvS nr. 100.509 van 31.10.2001).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen kent, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Waar hij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het enige middel is ongegrond.“

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en naar de feitelijke grondslag: verzoeker heeft geen gegevens overgemaakt die het de verwerende partij mogelijk maakt te beoordelen of hij voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn minderjarig kind ten laste te nemen en te voorkomen dat zij zouden ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 40bis, § 2 en § 4 van de vreemdelingenwet wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, 5° ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

(...)

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker om een gunstig gevolg te verkrijgen aan zijn aanvraag onder meer moet bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij en zijn kind ten laste vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Dit gegeven wordt op zich niet betwist.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker betreffende zijn recentste inkomen voorlegde:

- fiche nr. 281.10 van het jaar 2015 waaruit blijkt dat de bezoldigingen over het ganse jaar 4597,53 euro bedraagt, gegevens bevestigd door een prestatiefiche van dat jaar
- loonfiche februari 2016 a rato van 298,61 euro; loonfiche maart 2016 a rato van 568,27 euro; loonfiche april 2016 a rato van 495,19 euro, telkens van de werkgever NV A&D Naenen
- bewijs van betaling zorgverzekering a rato van 100 euro voor het jaar 2016, betaald door W.S. en betaling van ziekenfondsbijdrage van 100,68 euro voor verzoeker, het kind en W.S.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij opzoeken heeft verricht bij de inspectiediensten, Dolsis onderzoek, waaruit bewezen voorkomt dat verzoeker steeds bij dezelfde werkgever NV A&D Naenen is tewerkgesteld geweest sedert 8 december 2014 tot 15 september 2016. Het is de Raad niet gekend wie de tewerkstelling beëindigde of waarom. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij tijdelijk zijn werk diende te onderbreken wegens ziekte maar ondersteunt zijn loutere bewering niet met enig begin van bewijs.

Op basis van de voorliggende bewijsstukken kon de verwerende partij derhalve op correcte en kennelijk redelijke wijze oordelen dat hij niet bij machte is na te gaan of de verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij en het kind ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

De verwerende partij merkt correct op dat het betoog van verzoeker dat meer dan twee jaren gewacht werd om een antwoord te verlenen op de eerste gedane aanvraag gezinshereniging feitelijke grondslag mist gelet op de weigering van verblijf van 30 maart 2016 na de vernietiging van de eerste weigeringsbeslissing.

Waar de verzoeker stelt dat geen rekening is gehouden met diens ziekte en tijdelijke werkonderbreking als gevolg, met sociale rechten en de spaarpot die hij inmiddels heeft opgebouwd, kan de verwerende partij maar rekening houden met gegevens die werden kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoeker heeft de verwerende partij niet in kennis gesteld van enige ziekte of van een eventueel tijdelijk karakter van de werkonderbreking en evenmin van het bestaan van enige spaarpot. Bij gebreke hiervan kan de verwerende partij niet verweten worden dat er met deze elementen geen rekening is gehouden. Het inkomen dat verzoeker verwierf in 2014 is irrelevant gelet op de recentere gegevens in het administratief dossier.

Voorts ziet de Raad niet in dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met het arrest van 30 september 2015 nu het om een andere nieuwe aanvraag gaat en ook voormeld arrest erop wees dat verzoeker diende aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Waar de verzoeker erop wijst dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet overtollig is, kan verzoeker gevolgd worden in deze redenering maar wordt erop gewezen dat kritiek gericht op een overtollig motief, wat verzoeker erkent, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Concluderend dient te worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in toepassing van artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker weerlegt niet het determinerende motief dat hij niet meer tewerkgesteld was na 15 september 2016 en bij gebreke aan gegevens betreffende zijn nieuwe omstandigheden de verwerende partij niet kan nagaan dat verzoeker voldoende bestaansmiddelen heeft om diens kind ten laste te nemen en aan te tonen dat hij en het kind niet ten laste komen te vallen op het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Diens ziekte en diens spaarpot zijn niet aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is. Waar verzoeker in het middel een opsomming geeft over de gevallen waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een einde kan stellen aan een verblijf van meer dan drie maanden is deze redenering niet relevant nu blijkt dat verzoeker nooit meer dan drie maanden gerechtigd werd op verblijf. Dergelijke redenering kan slechts gevolgd worden, eens een aanvraag gezinshereniging werd toegekend wat in casu niet het geval is. Er dient verwezen te worden naar het voorgaande waaruit blijkt dat de eerste aanvraag van verzoeker geleid heeft tot de beslissing van 30 maart 2016 en de tweede aanvraag geleid heeft tot de bestreden beslissing.

Verzoeker voert wat de tweede bestreden beslissing betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten de schending van artikel 8 EVRM aan, naast de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat onder meer stelt dat moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind. Verzoeker verwijst dienaangaande naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest). Integendeel met de bewoordingen van het middel hebben de bestreden beslissingen wel rekening gehouden met het kind nu uitgelegd wordt in de bestreden beslissingen waarom aan de aanvraag gezinshereniging geen gunstig effect kan worden verleend. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft om het kind ten laste te nemen en om er zorg voor te dragen dat beide, verzoeker en het kind niet ten laste vallen van het sociale zekerheidsstelsel. Verzoeker toont met het betoog niet aan dat het hoger belang van het kind, dat zeer jong is vergt dat het kind in België blijft en verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissingen een noodzakelijke scheiding tussen beide teweegbrengt en dat het kind haar niet kan vergezellen. In die zin toont de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 24 van het Handvest aan. Zij toont geenszins aan dat het belang van het kind vergt dat deze in België opgroeit.

Daarenboven wijst de Raad erop dat het Grondwettelijk Hof in overweging B.11.4 van het arrest van 26 september 2013, met nummer 121/2013 met betrekking tot de vereiste van bestaansmiddelen bij de aanvraag tot verblijf van een minderjarig kind van de partner van de gezinshereniger, die niet gebonden is door een geregistreerd partnerschap dat gelijkwaardig is met een huwelijk gesteld heeft dat: *“Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wil de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor « het economisch welzijn van het land », zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”*

De Raad dient hieraan nog toe te voegen dat verzoeker evenmin aan de verwerende partij te kennen heeft gegeven dat er hinderpalen bestaan in het kader van artikel 8 EVRM die maken dat het gezinsleven niet elders buiten het Rijk kan plaatsvinden. Ook in het verzoekschrift worden geen concrete hinderpalen aangevoerd en het blijkt niet dat het gezin verzoeker in het buitenland niet, desgevallend tijdelijk, kan vervoegen. Voorts staat het verzoeker vrij om, indien hij meent dat hij

voldoende bestaansmiddelen kan aantonen in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, een nieuwe geinsherenigingsaanvraag in te dienen. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van artikel 8 EVRM van artikel 24 van het Handvest of van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk. Evenmin toont hij de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan: verzoeker toont niet met concrete elementen aan dat het hoger belang van het jonge kind dat de Nederlandse nationaliteit heeft, vergt dat het in België dient te verblijven.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN